

внимание. Орфей беше доволен и от дългото риболовно пътуване, и от прекрасните гледки, и от тази нощ, прекарана в запустялата рибарска хижа. Така времето течеше незабелязано, трудът увличаше, беше приятно

да се живее сред простите и добродушни рибари. В такава близка, родна среда Орфей можеше да прекара цял живот. И поради това той не броеше дните, които оставаха до тръгването, не разпитваше час по час Кир, дори не мислеше с такава неутолима жад за родните си планини, както мислеше по-рано. Той само се радваше, че като се върне в родния си край, ще има за какво да разказва на своите родители, на близките си, на акраните. И на нея, на Дика.

Най-хубавото беше туй, че през това време на скитане и риболов, Орфей по-

черня, лицето му хвана здрав слънчев загар, дланите му слинясаха. Устните му изпръхнаха, косите му се разчорлиха, мъхът на горната устна му даваше по-мъжествен изглед. Така, преоблечен, из-